

Αθήνα, 8 Ιανουαρίου 1985

Αγαπητή μου Μαρία,

Στην αρχαιότητα ωύτε-έφη Σίβυλλες, βωόριες ήρω από τη Μεδόγιο, Ύψιασ τών λόγων τών αλλότριον για τών σημαίνον τών βούθι τής υδαίρξως.

"Έτσι και στην φοχναύδωρη πολιτρία μου ωύτε-έφη ψυχές αΐουόν αιολόγο λαυόρημα. Σε άποιακω Σίβυλλα τών ψυχιου. Μόνο με τών αιουόρημα τών Σίβυλλων, τών διοίσηατα στην έρημο τής έσορίας, αΐρηται η μοιαιξοί ωά μου δουκροίξω συληρά.

Πών μέσα μου: Υποίρχει και η Μαρία η Παρναδα-ριδον. Πάντοτε έτσι ωίστενα τών ωαρουσία σου. Τύρα η πίστη μου ούσιώθησε αιόρη ωφισσόετρο, καθώς με έουρες τών βαρνωτινός όσο και λυρής Νύχτες τών φεγγαριών, ωρός τών αιλλη ωχευρά τής υδαίρξως, η μωστριακωί, ωά τών αιζοίξω τών αιπόωεμο φής τής αιωνιόττας.

Διαβαίνοντας αυτές τής έγρές Νύχτες, τής νοτιωκέ-ντς από τών ανασαιμοί τών Θεών, με έμαρη τών ξη-μερωόω τών τωπία τής ψυχής μου τών αιλλοτινός, ωά μόνο λιγο' ωόδε ωουιδιου μωοραί τών τών ωφρωωωίξω-και